

Отечествената освободителна война на корейския народ

Отечествената освободителна война на корейския народ продължи повече от три години, от 25 юни 1950 до 27 юли 1953. Не бяха изминали и две години от създаването на КНДР, на 9 септември 1948 година, когато новата народна република беше принудена воюва, на живот и смърт, срещу империалистическа свръхсила САЩ. След края на Втората световна война управляващите в САЩ смятаха, че никой не може да се противопостави на тяхното господство в света. Съветският съюз трябваше да лекува страшните рани от войната срещу нацистка Германия.

Не беше изминала и една година от създаването на Китайската народна република. След 8 години война срещу японската агресия и 3 години гражданска война, революцията в Китай завърши с победа на 1 октомври 1949.

В същото време американският империализъм беше на върха на своето могъщество. Всички големи империалистически конкуренти или бяха разгромени или силно отслабени и превърнати в сателити. На американска територия не беше паднала нито една бомба и не беше стъпвал крак на чужд войник. Икономиката на САЩ нарасна два пъти по време на войната. САЩ притежаваха огромен арсенал от ядрени бомби, най-мощната авиация и флот в света.

Националният доход на САЩ през 1950 година беше 20 пъти по-голям от този на Китайската народна република и 200 пъти повече от националния доход на КНДР.

Военновъздушните сили на САЩ притежаваха 31 хиляди самолета, а във военната авиация на КНДР към юни 1950 година имаше 239 самолета и само 30 обучени пилоти.

Към началото на войната в Корея там нямаше две отделни държави и страната не беше разделена с граница. По 38 паралел минаваше само разделителната линия на двете окупационни зони – съветската на север и американската на юг. През август 1945 година, използвайки общото поражение на империалистическа Япония и настъплението на съветската армия, народната въоръжена съпротива на корейския народ, ръководена от Ким Ир Сен, освободи цялата територия на страната и формира органи на самоуправлението – народни комитети, включително и на юг от 38 паралел където нямаше съветски войски. В Южна Корея американските войски навлязоха 3 седмици след като японската армия беше вече напълно разоръжена. Първата работа на американските окупационни власти беше да разпуснат народните комитети и на тяхно място да назначат нова колониална администрация директно подчинена на американските военни власти. По-късно те създадоха марионетна полиция и армия. Около 80 % от администрацията, полицията и армията на Южна Корея се състоеше от бивши служители на бившата колониалната японска администрация, полиция и армия в Корея. Това беше закономерно, новите колонизатори използваха същите хора които бяха служили на предишните колонизатори. Докато в Северна Корея властта беше в ръцете на бившите партизани и борци от антияпонската съпротива, а тези които бяха служили на японците бягаха на юг, то в Южна Корея участниците в антияпонската съпротива бяха преследвани и бягаха на север. Най-точна характеристика на режима в Южна Корея тогава даде американският журналист Марк Гейн, който писа; „С нашето активно съдействие се роди полицейска държава, толкова свирепа в подтискането на основните човешки свободи, че е трудно да се открие нещо подобно в света“. През периода септември 1945 – юни 1950 година в резултат на политическите репресии на властите на всеки 100 жители на Южна Корея един беше убит и на всеки 30 жители – един арестуван. Тази страшна статистика не се нуждае от коментар.

По този начин конфликтът между правителството на КНДР и режима в Сеул беше конфликт между силите на свободата и независимостта на страната и силите на зависимостта и чуждото господство. Корейският народ, като всеки друг народ, не обича войната и насилието. Той се бореше и мечтаеше за обединение на своята държава по мирен път. Ако не беше намесата на САЩ във вътрешните работи на Корея, тази борба още през 1945 година би завършила с успех. Силите на корейската реакция бяха неизмеримо по-слаби от патриотичните сили.

Съзнавайки че нямат подкрепата на корейския народ американските окупатори възлагаха своите надежди на марионетната южнокорейска армия. Те бяха убедени, че тя може, с помощта на американската авиация и флот, да се справи сама с Корейската народна армия и да наложи тяхното господство над цяла Корея. От лятото на 1949 по 38 паралел непрекъснато избухваха въоръжени стълкновения между части на КНА и марионетната армия, някои от които прерастаха в истински сражения с употреба на миномети и артилерия. В началото на 1950 в Южна Корея се разрази политическа криза и президента Ли Син Ман разпусна „националното събрание“.

Войната спаси южнокорейския режим от непосредствена политическа и икономическа катастрофа. Рано сутринта на 25 юни 1950 марионетната армия отново извърши нападение с

големи сили. Главният удар нанасяше първа южнокорейска дивизия, която навлезе на 1-2 километра на север от 38 паралел по посока на град Хеджу. На следващия ден 26 юни радио Сеул дори обяви, че Хеджу е превзет от южнокорейската армия. Многократно Ли Син Ман правеше изявления, че ще разгроми военно и ще окупира Северна Корея за две седмици и Пхенян ще падне за 3 дни. Управляващите кръгове в САЩ и Южна Корея бяха убедени, че е достатъчен само един по-силен удар за да разгрозят КНА. Ходът на бойните действия обърка всички тези планове. Командването на КНА нанесе съкрушител контраудар и не само отрази нападението, но премина в настъпление по целия фронт. На 25 юни 1950 година в Корея, в резултат на нападението на южнокорейската армия започна гражданска война, т.е. вътрешен конфликт в страната. Подобен вътрешен конфликт в една страна никога и от никой не е бил квалифициран като агресия. Корейците не могат да бъдат агресори в собствената си родина. Още на следващия ден обаче, 26 юни, в бойните действия се включи американската авиация, а на 27 юни ги последва и американския флот. Намесата на чужда държава във вътрешен конфликт в друга страна е класически пример за агресия, която е най-тежко международно престъпление. Затова войната в Корея няма как да бъде „отбранителна“ война за САЩ. Тя означаваше преминаване на главната империалистическа сила в света към въоръжено настъпление срещу социализма. Без съмнение това беше само първата стъпка от много по-мощен план, който трябваше да завърши с разгром на КНР и СССР и установяване световно господство на САЩ. Империалистическите агресори обаче през 1950 година се спънаха още на този първи етап.

Въпреки подкрепата на американската авиация и флот марионетната южнокорейска армия не само не успя бързо да разгроми Корейската народна армия, но претърпя катастрофално поражение, За 5 дни марионетната армия се стопи от 100 хиляди до 22 хиляди, които бяха панически захвърляйки оръжие. Останалите се предадоха или дезертираха. На третия ден на войната КНА освободи практически без бой столицата на Южна Корея Сеул посрещната с радост от населението на града. Ненавистният на корейците марионетен режим започна бързо да се руши. Най-верните слуги на американците, начело с Ли Син Ман, побегнаха за да се спасят от възмездие за извършените престъпления. Стана очевидно, че без пряката намеса на американските сухопътни войски гражданската война в Корея би завършила бързо и с минимални жертви.

На 30 юни 1950 година главнокомандващия американските сили генерал Макартур заповяда включването на две американски дивизии в сраженията, което според него ще е достатъчно за пълното унищожаване на КНА. Американското командване най-сериозно си въобразяваше, че само при появата на американските войски „жълтите“ ще се разбягат. Още първия сблъсък на американския авангард с части на КНА на 5 юли 1950 година подежда като студен душ за агресорите. Сражението започна в 8 часа сутринта, а към 14 часа следобяд американците захвърляйки оръжието си побягнаха към близките планини и из оризовите ниви. Две седмици по-късно КНА проведе блестящо операцията по освобождението на град Теджон. Въпреки господството на американската авиация във въздуха части на народната армия преодоляха само за 8 часа, през нощта и без път 50 километра и излязоха в тила на основните сили на 24 американска дивизия, които бяха обкръжени в Теджон. В следващите два дена обкръжените бяха унищожени или се предадоха в плен. В плен попадна и командира на дивизията генерал Дийн. Американските сухопътни войски понесоха едно от най-тежките поражения в своята история. След тази операция интервентите задържаха само един малък къс корейска земя в района на пристанището Пусан. На този плацдарм обаче те успяха към началото на август 1950 да съсредоточат значителни сили като стовариха нови 3 американски дивизии една английска бригада и формираха, след мобилизация, няколко нови южнокорейски дивизии. Съотношението на силите се промени като американците освен пълно превъзходство във въздуха и по море вече имаха значително превъзходство в танкове, артилерия и пехота. През този период КНА използва тактиката на проникване на малки групи от 15-20 човека в отбраната на противника преди атака като противодействие на огромното превъзходство на противника във въздуха. Атаките се провеждаха само нощем. Към началото на септември съотношението на силите достигна 2,5 пъти в хора и артилерия и 6 пъти в танкове в полза на агресорите. Дори и при тези условия КНА успяваше да настъпва и да пробие тактическата отбрана на противника, но не можеше вече да развие успеха.

На 16 септември американците, използвайки абсолютното си превъзходство по море и във въздуха стовариха две свежи дивизии с над 50 хиляди души дълбоко в тила на КНА, където нямаше кой да им окаже сериозна съпротива. Основните сили на КНА бяха обкръжени и с тежки боеве си пробиха път на север. Започна периодът на най-тежки изпитания за корейския народ.

Войските на агресорите нахлуха на север от 38 паралел в началото на октомври. На 11 октомври Ким Ир Сен се обърна към народа с реч в която предупреди за опасността надвиснала над страната. В тежки боеве КНА отстъпваше бавно без да допуска пробив на отбраната и успя да осигури евакуацията на хора и материални ценности в северните планински райони на Корея граничещи с Китай. На 20 октомври американците влязоха в Пхенян.

През първите 4 месеца на войната Корейската народна армия воюваше сама срещу агресора и едва в края на октомври 1950 тя получи подкрепата на китайските народни доброволци. След намесата на китайските доброволци съотношението на силите в хора се изравни, но агресорите продължаваха да имат абсолютно превъзходство в самолети, кораби, танкове и тежка артилерия. Китайските доброволци бяха само леко въоръжени пехотинци като най-мощното им оръжие бяха 120 мм миномети. Китай все още не притежаваше индустрия която да произвежда оръжия и боеприпаси в достатъчни количества, той изобщо не произвеждаше бойни самолети, танкове и големи бойни кораби. Китайците по това време нямаха танкове, а артилерията на един американски полк превъзхождаше артилерията на цяла китайската армия.

Успешното контранастъпление на КНА и китайските доброволци в края на 1950 година е едно от най-забележителните постижения в историята на военното изкуство. Леко въоръжена пехота, придвижваща се само на собствените си крака, без танкове и авиация, обърна в бягство и разгроми въоръжен до зъби противник с танкове, тежка артилерия и мощна авиация. Това беше, и продължава да е и досега, най-дългото, като разстояние, отстъпление на американската армия в цялата и история. На 6 декември беше освободен Пхенян, на 25 декември беше достигнат 38 паралел. Новият главнокомандващ 8-ма американска армия генерал Риджуей така описва паническото бягство на своите войски: „Само на няколко мили северно от Сеул се сблъсках с бягащата армия. Никога преди не съм виждал подобно нещо и моля бога отново да не ставам свидетел на подобно зрелище. Те бяха изоставили всички тежки оръжия, танкове, артилерия. Само някои носеха личното си оръжие. Владееше ги само една мисъл, да увеличат с още една миля разстоянието което ги разделя от преследващия противник“.

Американците хвърлиха нови подкрепления в Корея и през лятото на 1951 година фронтът се стабилизира приблизително където е днес демаркационната линия между КНДР и Южна Корея. За да компенсират господството на американската авиация КНА и китайските доброволци изградиха подземна отбранителна линия. На 250 километра фронт бяха изградени 1250 километра подземни тунели и съоръжения като бяха изкопани 2 милиона кубически метра земя и камъни в това число 95 % на ръка. Според американското командване тези позиции са били така построени, че дори употребата на ядрени оръжия срещу тях би била безполезна. Тъй като авиацията на агресорите започна да лети на много малка височина, което представляваше заплаха за войските и населението се разви тактиката на „ловците на самолети“. Това бяха специализирани групи които използваша наличното пехотно оръжие и някои други методи за да унищожават ниско летящи самолети. Това принуди авиацията на агресорите да лети на височини над 1 километър, което значително намали нейната ефективност особено срещу цели на бойното поле.

Две години продължи позиционната война преди да бъде подписано примирието и бойните действия да спрат на 27 юли 1953 г.

Огромните китайски и корейски загуби, „човешки вълни“ и други подобни писания на Запад са пропагандни митове. Съвременните проучвания показват, че загубите на хора на въоръжените сили на двете страни са били приблизително равни въпреки голямото техническо превъзходство на американците и използваното от тях огромно количество бомби и снаряди. Загубите на американците, южнокорейците и техните съюзници по техни данни са 1,13 милиона убити, ранени и пленени. Загубите на КНА и китайските народни доброволци по данни на китайското командване са 870 хиляди убити, ранени и пленени. Загубите на бойна техника, в това число на самолети и танкове, на американците закономерно бяха многократно по-големи.

Общото тегло на използваните боеприпаси от САЩ беше 3,3 милиона тона срещу само 250 хиляди тона от КНА и китайските доброволци.

След като не успяха да постигнат победа на бойното поле американците се опитаха да сломят волята на корейското население с масирани терористични бомбардировки на цивилни обекти, в това число жилищни сгради, училища, болници, будистки храмове и т.н. Това беше истински геноцид с използването на най-мощни съвременни средства за унищожение. Над малка Корея американците хвърлиха 635 хиляди тона бомби и 32 хиляди тона напалм, повече бомби отколкото във войната срещу Япония. Жертвите на цивилното население по данни на КНДР бяха 1,23 милиона убити само в северната част на страната. След като и това не помогна САЩ обсъждаха употребата на ядрено оръжие като планове бяха да се използват между 30-50 ядрени бомби.

Отказаха се не защото се уплашиха, че ще има много жертви. Точно обратното прецениха, че жертвите на корейците ще са много малко защото войските са укрити в подземни съоръжения, а населението на по-големите градове отдавна е евакуирано и насредоточено и също има достатъчно укрития. В същото време претърпаните пристанища и летища в тила на американските войски бяха идеална мишена за отведен удар с тактическо ядрено оръжие, което корейците и китайците можеха да получат от СССР. Ескалацията на конфликта до ядрена война с СССР не влизаше в плановете на Вашингтон по разбираеми причини.

Към лятото на 1953 година американците осъзнаха, че не могат да постигнат победа нито на бойното поле нито чрез въздушен терор и изстребване на цивилното население.

Така се стигна до подписването на примирието. Вашингтон разбра, че плановете за военна победа над социализма са безнадеждна авантюра, която ще завърши с катастрофа. Примерът на хитлеристкия Трети райх беше пресен. Първият опит на американския империализъм за унищожаване на социализма и световна хегемония с военна сила се провали още на първата крачка в Корея.

Най-точна оценка на резултатите от войната даде вожд на корейския народ по това време другаря Ким Ир Сен: "В резултат на корейската война, беше разбит мита за могъществото на САЩ и беше разобличена престъпната същност на американската „демокрация“, която американските империалисти дълго време старателно криеха.

Въоръжените интервенти американските империалисти претърпяха на корейския фронт военно, политическо и морално поражение. Това е не само велика победа на корейския народ в борбата за своята свобода и независимост, това е и голяма победа на свободолюбивия демократичен лагер в целия свят...

Американските империалисти разглеждаха своята агресия против Корея и Китай като решаваща крачка към разпалване на Трета световна война. Но агресивната война в Корея не оправда очакванията на американските империалисти. Нашата доблестна Народна армия и китайските народни доброволци нанесоха на агресорите съкрушителен удар ... и по този начин предотвратиха Трета световна война".

Ким Ир Сен призовава народа на борба

Части на Корейската народна армия навлизат в Сеул

Ловци на самолети

Бойци на КНА в решителна контраатака.

Подземен цех произвежда оръжие за фронта

Реактивната артилерия на КНА в действие

Парад на победителите